

[Sigsgaard.]

det er i sig selv urimeligt, men det værste er, at man ikke på lidt længere sigt kan forvente at få virkelig velkvalificerede folk på disse poster, hvis de ikke får en anstændig løn. For mit parti er det et hovedpunkt, at tjenestemændene i de laveste lønklasser får særlig mærkbare forbedringer, og derfor er forhandlingsresultatet i den retning noget af en skuffelse.

Ser man på forholdene inden for de enkelte lønklasser, konstaterer man, at billedet næsten er det samme. Der er et alt for stort spring fra begyndelsesløn til slutløn. Jeg ved, det er et forhold, som tit er påpeget, men der er ikke kommet meget ud af det, velsagtens fordi det er et mindretal af unge, der har problemet inde på livet, og de har naturligt nok ikke megen indflydelse i organisationerne. For mig at se kan det ikke være rimeligt, at de unge i de år, hvor de har meget store udgifter til bosættelse og til børn og for nogles vedkommende til afdrag på uddannelsesgæld, spises af med en overmåde ringe løn. Og det er jo ikke nogen øjeblikkelig trøst og hjælp for den unge, at vi kan sige til ham, at han om 15-20 år får næsten den dobbelte løn; forøgelse af begyndelseslønnen er stærkt påkrævet.

Man kunne ønske, at der under forhandlingerne blev rettet lidt ved de forhold, jeg her har nævnt. Og noget kunne der have været gjort. Det så vi i 1961. Vi må nemlig ikke glemme, at en del af forhøjelserne skal dække stigningen i leveomkostningerne, stigninger, der rammer lavtlønnede og højt-lønnede nogenlunde lige hårdt. Der er bare den forskel, at medens den lavtlønnede får mindre end 2.000 kr. til at imødegå dem med, får den højt-lønnede det firdobbelte. Det bør ikke overraske os, at mange finder det uretfærdigt.

På boligområdet er prisstigningen mest mærkbar. Huslejen i nybyggeriet stiger i stadig hurtigere tempo, og hvem er det, der her først og fremmest rammes? Det er netop de unge, dem, der må nøjes med de mindste lønforhøjelser. Alt taget i betragtning tror jeg, mange vil være enige om, at selve lønningssloven trænger til hurtig revision.

Hvad de højere lønningsklasser angår, er

min gruppe indforstået med de ikke uvæsentlige lønforhøjelser, der foreslås. Som man vil forstå, er vi ikke begejstret for det svælg, der er her mellem de lavere og de højere lønninger. På den anden side må vi erkende, at presset fra erhvervslivet er uimodståeligt. Der er arbejds lønningerne for visse kategorier oppe i svimlende højder set i forhold til statens og kommunernes lønninger. Hvis det offentlige fortsat skal have tilstrækkelig velkvalificeret arbejdskraft, må denne udvikling bremses. Vi må gøre os klart, at staten lønmæssigt ikke kan klare sig i konkurrencen. Når der så samtidig er tale om et uhammet forbrug af overkvalificeret arbejdskraft i erhvervslivet, må det være rimeligt, at der findes veje til at bremse dette overforbrug.

Jeg har til sidst et par enkelte spørgsmål til den højtærede finansminister med henblik på at skabe størst mulig klarhed om de forhandlinger og det forhandlingsresultat, der nu foreligger.

Som bekendt var tjenestemændenes lønefterslæb opgjort til 60-70 portioner. Nu står man altså på 49 portioner. Fra regeringshold har man, så vidt jeg husker, lovet fuld dækning for lønefterslæbet. Mener ministeren, at de 49 portioner udgør en sådan fuld dækning, eller er det rigtige tal snarere de godt 60 portioner? Jeg forstod, at de 49 portioner var et skøn, man var enig om. Betyder det, at tjenestemandorganisationerne nu mener, at deres opgørelse er forkert og derfor går ind for de 49, eller betyder det, at de 49 portioner er finansministerens skøn, som organisationerne så mere eller mindre er blevet presset til at tilslutte sig?

Er det sidste tilfældet, må det betyde, at tjenestemændene er gået ind på, at den relative forringelse af deres lønninger, der er sket efter 1958, kun delvis skal rettes op, og altså også er gået ind på, at relationerne mellem forskellige lønninger fra 1958 ikke fuldt ud skal opretholdes. Tjenestemændene må altså have accepteret en permanent relativ forringelse af deres lønniveau. I en sådan situation kunne man tænke sig, at der har fundet visse forhåndsdrøftelser sted om, hvordan problemerne efter 1. april i år skal klares. Den højtærede finansminister kunne jo muligvis have lovet, at når han nu igen skal til at skønne over et efterslæb,